

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(Επί τη ευκαιρία του Ψυχασαββάτου)

Παράδοξα ήθη και έθιμα τών άγριών τής 'Αμερικής. Πώς θάβουν τούς νεκρούς των καθισμένων ή σταυροπέσι τ Σφαγαί επί τών τάφων τών άποθανόντων. Νεκροί πού τούς τρώνε τά ψάρια ! Νεκροί επί τών δένδρων. Νεκροί μέσα στέ χιόνι. Οί 'Εσκιμώοι και τά κρανία τών νεκρών. Νεκροί πού ξαναγυρίζουν στην γη !.. τρώνε ! πίνουν ! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΘΕ κόσμος και κάθε τόπος έχει τις περιεργές συνήθειές του. Και τις περὶ περιεργές, οί περιεργότεροι τών ανθρώπων, οί 'Αμερικανοί.

"Αν τις εξετάσουμε από την ύποψη τών «πενθίμων νομίμων» της, την μεγάλη 'Αμερικανική Χερσονήσο, πρέπει να την διαιρέσουμε σε τρεις ζώνες, Βόρειο, μέση και νότιο.

Οί κάτοικοι τής Νοτίου 'Αμερικής θάβουν τούς νεκρούς των, βάζοντας αυτούς καθισμένους εις τόν τάφο ή... σταυροπέδι !

Οί Μεξικανοί τούς έκαιαν. 'Ενώ τής Βορείου, ούτε τούς έθαπταν, ούτε τούς έκαιαν, αλλά τούς βάζουν «επί νεκροδόχων ξεθρών» και έπειτα από καιρό μαζεύαν τά ό ιτά των.

Οί Παταγώνες, οί 'Αρακανοί, οί Παμπάς, οί Πουέλλοι, οί Σαρουάι θάπνουν τούς νεκρούς των καθισμένους σταυροπέδι, και τούς βάζουν μαζί τούς εις τούς τάφους των τροφές, ένδύματα, όπλα, κοσμήματα, βέλη, πού πάντοτε, για την περίπτωση αυτή τά βάζουν κόκκινα.

Πολλές φορές άπάνω εις τόν τάφο τους, καινε διάφορα πράγματα, πού τούς άνήκουν και σφάζουν εκεί όλα τά ζώα του σπιτιού πού μεταχειρίζονταν οάν ζούσαν.

Αυτοί δέν πιστεύουν ότι ο θάνατος προέρχεται από φυσικά αίτια, τόν άποδίδουν σε μαγανείες και για τούτο, τόν θάνατο του άρχηγού άκολουθούν άτελείωτοι πόλεμοι και σκληρές άντεκδικήσεις.

***

Οί Χαροάι και ή φυλή τού Μεγάλου Χακού, δέν τρώουνται μόνον στή θυσία των κατοικιδίων, αλλά και οί συγγενείς του νεκρού αυτοτραυματίζονται για να τρέξη τó αίμα τους άπάνω εις τόν τάφο, ή δέ γυναίκες κόβουν πάντοτε, εκεί άπάνω, ένα δάχτυλό τους.

Οί Γουαρανοί θάπνουν και αυτοί τόν νεκρό τους καθισμένο, αλλά άφ'ού τόν βάλουν προηγουμένως σ' ένα μεγάλο άγγεϊό πλίνο. Τόν νεκρό τόν θάπνουν σπιτί του και κάθε πρωί τόν κλαίει γερά και με κοπετούς ή οίκογένειά του.

Τά ίδια γίνονται στην παλαιά Περούβια και ιδίως εις τó διαμέρισμα τού Κοουίκο, όπου και ιδιαίτερα ύπόγεια ύπάρχουν για τούς νεκρούς στά σπιτία. Για να μη άποσυντεθή όμως τó πτώμα τó άποξηραίνουν προηγουμένως και τού κάνουν ένα είδος ταριχεύματος, με σπινιάδες ύλας.

Στή κηδεία των έπισήμων άλλοτε στή Περούβια, σσνεθίζοντο και άνθρώποισιαί.

Ο Βαλβόν άναφέρει ότι κατά τόν θάνατο τού 'Ιγκα Γιουπαγκου, έθνοισθη πληθός αλλικιών και όταν πέθανε ο Χουαγιού-Καπάκ, πύοκτόνησαν παραπάνω από χιλίους, επάνω εις τó μνήμά του.

***

Στό παλιό Μεξικό έκαιαν τούς έπισήμους πού πέθαιναν. Κάθε ένας είχε και ένα Θεόν προσάτιν, και όταν πέθαινε τόν ένδυναν ανάλογα με τó φόρεμα και τó χρώμα τó άγαπητό, τού Θεού προσάτιν. Τόν εκέλαζαν μ' ένα χαρτί, άπάνω στό όποιο έγγραφον διάφορες εσχές, και αυτό ήσαν φυλαχτά για τόν κάτω κόσμο. Μετά έθεταν τή σκόνη του σε ύδρια και την έπερναν στό σπιτί, ή την έθαπταν έξω, σε μέρη ιερά. Τά λείψανα των βασιλέων και έπιφανών, τά βάζαν στούς πύργους των ναών.

"Όσοι δέ νεκροί δέν έκαιοντο, τούς έθαβαν σε βαθειούς λάκκους, καθισμένους άπάνω σε ξύλινα σκαμνιά, πού τά λέγαν «ιαπαλλί», και δίπλα τους έβαζαν τά εργαλεία τού επαγγελματός τους, για να σσνεχίσουν τή δουλειά τούς εις τόν άλλο κόσμο, και αν δέ άποθανών ήσαν πολεμιστές, άοπία και σπαθί, άδράχτι και άνέμη άν ήσαν γυναίκα και στήλα κα' έξής.

"Όταν δέ ο νεκρός ήταν ευγενής, δέν τόν άφιναν μόνον, να κáμη την δούλοπρία εις τόν κάτω κόσμο, αλλά έθυσίαζαν και πολλούς δούλους, άπάνω εις τόν τάφο του, για να τόν σσνετροφέψουν.

Εις τó Ζαποτικανόν πιστεύαν ότι οι νεκροί, όρισμένη ήμέραν τού έτους, ξαναγυρίζουν για να έπισκεφθούν τας οικογενείας των. Για τούτο την ήμέρα εκείνην στέφαναν πλούσιο τραπέζι εις τó σπιτί, όλοι δέ οί σπικιοί στέκονταν γύρω-γύρω σιωπηλοί, κάτω βλέποντες, για να μιν ταράξουν τó δειπνον των άοράτων σσμπουσιαστών.

***

Εις την Κολομβίαν ύπάρχει κάποια διαφορά, στά νεκρικά

νόμια.

Μερικοί λαοί όπως οί Τροακαίοι θάπνουν τούς νεκρούς των με πομπή, με τά όπλα τους κ.λ.π. σκεπάζοντες αυτούς, στόν τάφο, με πυκνά στρώματα, από φύλλα βανανέας, για να μη τούς έγγιζη ή γη.

"Άλλες όμως φυλές, παρόχιες τού 'Ορενόκου, προετοιμάζαν άλλην ταφήν εις τούς άγαπητούς των. Αυτοί πιστεύαν ότι πρέπει να έχουν τόν σκελετό των άποθανόντων. Για αυτό τούς δέναν καλά μ' ένα σκονίσι και τούς βάζαν μέσα στό ποτάμι. Τά ψάρια τρώνε τις σάρκες και ο σκελετός σε 2-3 ήμέρες ήταν έτοιμος. Τότε οί συγγενείς άνέσταναν τó λείψανον, και κατόπι τó κρεμούσαν στό ταβάνι.

"Όποτε ή ταφή εινε ενάερος εκεί !

Οί Καραίβι, εκθέτουν τó πτώμα και έπειτα μαζεύουν τά όστά και τά βάζουν στό καλάθι. "Όσον καιρό, θα εινε τó πτώμα εκτεθειμένος, θα τó έπιμελούνται ή γυναίκες τού χωριού, εκτός μιάς... θυσιαζόμενης εις τόν έπίγειον τάφον του, άν αυτός ήταν άρχηγός.

Και οί Γιουκουγέννιοι τής Γουάινς, καινε τούς νεκρούς των άφού προηγουμένως τούς βάζουν και τούς σπολιούσαν.

Και τώρα άκόμη οί Σαωόνιοι και οί έρυθρόδεσμοι τού όρημον τού άγιου Φραγκίσκου, καινε άκόμη και σήμερον τούς πεθαμένους των.

Επίσης οί Τακαλές, καινε με μεγάλη πομπή τούς νεκρούς των. Στην τελετή αυτή παρίσταται και ο «γόςης ίατρος», ο όποιος με χειρονομίες και μουσικούς και μαγικά λόγια μεταβιβάζει την ψυχήν και την σκιάν τού άποθανόντος εις τó σωμα ενός από τούς παρισταμένους, ο όποιος κληρονομεί έτσι τó αξίωμα και τó όνομα τού νεκρού.

Στή Σίττα καιουν τόν νεκρόν, αλλά τή σκόνη του την βάζουν σε κοντάκια και την τοποθετούν σε νεκροδόχα κτήρια, όπως έμεις τά όστά εις τά δοτεοφυλάκεια των νεκροταφείων.

***

Οί έρυθρόδεσμοι 'Ασινβοίνοι και πολλές άλλες φυλές, βάζουν τούς νεκρούς των σε κλάδους δένδρων, άπάνω σε μια σκαλωσιά ξύλινη ψηλή, για να μη τούς φθάνουν τά σαρκοβόρα τετράποδα. Αφού περάσει χρόνος άρκετός μαζεύουν τά όστά και τά βάζουν σε «μεγάλες δοτεοθήκες». Αν μεταναστεύη ή φυλή, πέρνει μαζί της τά όστά των προγόνων. Αν δέν εινε δυνατόν να τά σσνπεριλάβη, τότε τά κρύβει μέσα σε σπύλαια ή τά θάπτει μέσα εις την γην.

Στήν Νέαν 'Αλβιωνα τής Βορείου 'Αμερικής, τά πτώματα τά βάζουν, μαζί με τά τόξα και τά βέλη των, σπασιμένα όμως, μέσα σε «πιρόγες» (βάρκες) και τίς κρεμούν από τά δένδρα, σε ύψος δέκα ή δεκαπέντε ποδιών, από τó έδαφος και τά καλόπνουν με πλατειές σσνιδες.

Τά πτώματα των μικρών παιδιών, τά βάζουν σε καλάθια και τά κρεμούν έπίσης άπάνω εις τά δένδρα, βάζοντας μέσα και τετράγωνα κοντάκια με τροφή.

Γιατί και αυτοί, όπως και όλοι οί άγριοι λαοί, πιστεύουν ότι ή σκιά τού νεκρού, έχει τις αυτές, όπως και οί ζωντανοί, άνάγκες. Οί 'Ερυθρόδεσμοι άλλως τε, πιστεύουν ότι τó μετά θάνατο «ένδαιψημα», εινε τó ίδιο με την έπίγειο κατοικία των ανθρώπων. Με την διαφορά ότι ο κάτω-κόσμος εινε μια γη τής επαγγελίας, γεμάτη βουβάλια, ζαρκάδια, κ.τ.λ. ή χώρα έρημη και παγερά, πού ή οικία μασίζονται από πείνα, δίψα κ.λ.π.

Και για τούτο τά όνειρα, κα' αυτούς, εινε ινδάλματα έξω-γαϊόμενα ή ζοφερά τής μελλούσης ζωής.

***

Στή Βόρειο 'Αμερική όπου δέν ύπάρχουν δένδρα, όπως στήν χώρα των Οινόλοσκα, θάπνουν τούς νεκρούς των άπάνω σε λόφους, και στήνουν ένα σπινιά εις τόν τάφον.

Οί 'Εσκιμώοι βορειότερον σκεπάζουν τά πτώματα με λιθάρια ή με χιόνι. Τά δε κρανία έπειτα, τά βάζουν σε πασοόλους και τά σπινουν γύρω από τις καλύτερες των, μαζί με κεφάλια άρκτων και φώκων, χωρίς διάκριση.

Οί Καλοόσιοι, σάν πέθανει ο άφέντης, σφάζουνε και δυο δούλους μαζί του.

Ο Κοσμογυρισμένος

